

om! Stands itide! Du gaar din Undergang imøde! —
Men han gik videre.

Han drejede om et Hjørne og var nu inde i den lille Tværgade, hvor »Palæet« laa, hans forhenværende Svigerforældres Bolig. Han havde trykket Hatten ned i Panden og slaaet Frakkekraven op for at gøre sig ukendelig. Snart stod han foran Huset men paa den anden Side af Gaden, hvor der var Skygge. At Jakobe skulde opholde sig derinde, troede han ikke. Han vidste ingenting derom; han havde det blot paa Fornemmelser, at hun var rejst til Udlandet for at komme bort fra Folkesnakken. Men maaske sad Nanny derinde i al sin forlokkende Legemspragt. Der syntes i hvert Fald at være Selskab. Han kunde akkurat skimte de tændte Kroner gennem Vinduernes svære Silkeforhæng.

Da han ikke turde blive staaende for ikke at vække Opmærksomhed, gik han et Stykke henimod Bredgade men vendte straks tilbage. Og paany løftede hans Sjæl sig anklagende mod Gud og sagde: Alt dette har jeg ofret dig! Som en udelukket Hund staar jeg her, frysende, overstænket af Gadesnavset . . . og dog vil du ikke vise dig barmhjertig!

Han var igen standset paa Fortovet men trak sig med eet dybere ind i Skyggen ved Husvæggen. Han havde set Porten derovre blive aabnet. En lille, paraplybærende Mandsperson